

Un heroi valent té la gosadia de plantar-se davant d'un drac ferotge. Una calma tensa els envolta. Silenci. Ni tan sols les orenetes s'atreveixen a aixecar el vol. Res.

Em desperto. S'acosta Sant Jordi i el deliri de princeses, dracs ferotges i cavallers causa estralls en el meu subconscient.

Avui faig divuit anys. Sí, divuit ja. Com passa el temps. M'envaeix una estranya situació d'incertesa. Miro enrere, fa quatre dies com aquell qui diu, em trobava en el primer acte d'això que li diuen vida i d'aquí poc, en un obrir i tancar d'ulls, em trobaré immers en l'epíleg final d'una obra inefable i incontestable.

Em trec la mandra de sobre rentant-me la cara amb una aigua gèlida. Em miro al mirall. Tot igual. La majoria d'edat no m'ha canviat la cara. Ni el cos. Bé. Francament, estava espantat per si els divuit em transformaven amb un ésser estrany semblant al que surt al llibre de la Pell Freda del Piñol.

Com cada dia laborable, estic sol a casa. Els pares treballant i el germà petit a l'escola. Jo no faig re. Els estudis els vaig acabar fa un any. Envio currículums però res. Ningú em truca i penso que això de trobar feina comença a ser una utopia. Almenys fins que no es solucionin les coses, això diu tothom. Desisteixo. He perdut tota esperança de trobar feina. Quin remei. Llegeixo l'edició digital del Regió 7 abans d'anar a esmorzar. *Els índexs d'atur juvenil al Bages creixen un altre mes*, resa en portada el diari. Comencem bé el dia.

L'instint bàsic i primari de la gana, no falla. Vaig a esmorzar. Pa amb tomàquet i pernil. Un clàssic, per no perdre el costum. Diuen que allò que és bo no hauria de canviar mai. Em faig meva la cita, me la quedo. M'agrada.

Sobre la taula de la cuina i reposa un regal i al costat, una petita nota escrita amb un traç fort, perenne, i radiant d'energia. L'ha escrit el meu germà petit abans d'anar a escola mentre jo somiava. Em desitja un feliç aniversari.

Obro el regal. És el segon disc dels Manel titulat *10 milles per veure una bona armadura*. Em consta que ha estalviat uns quants mesos per poder-me'l comprar. Me'l podia haver descarregat però no hagués sigut el mateix ni de bon tros. Agraeixo el detall encara que el grup barceloní faci mesos que hagi estrenat el tercer disc. No importa. M'agraden les sorpreses. El detall que ha tingut ami m'aixeca l'ànim. Després quan el vegi li donaré les gràcies.

L'ànsia d'escoltar el disc em devora per dins. No puc esperar més. I mira que les cançons les he escoltat bastantes vegades. Però aquest cop és diferent. M'estiro al llit amb els llençols desfets i poso el CD. *La cançó del soldadet*, sona per l'habitació. M'encanta. La meva cançó preferida. La veu greu del cantant del grup, Guillem Gisbert, fa que ràpidament m'evadeixi de la realitat. Avui el meu cervell està juganer. Això és culpa dels divuit.

En la cançó, Gisbert relata les aventures d'un soldadet que es troba en mig d'una guerra en una illa llunyana. Tanco els ulls i m'adormo.

Somio amb un soldadet que, de la mateixa manera que l'heroi que vol salvar la princesa del drac ferotge, sap que no sempre podrà guanyar totes les batalles que lliuri i algun dia caurà a terra derrotat. Tot i així, la il·lusió de menjar-se el món li aporta una espurna de temeritat i intrepidesa que no estan a l'abast de qualsevol heroi. Les grans proeses les realitzen aquells que miren fixament als ulls a totes les dificultats i perills. Per això, no té por de creuar-se amb pirates o corsaris experimentats en mil batalles i disposats a cercar per terra, mar i aire el tresor de la joventut. Aquell tresor efímer i intangible que tothom viu i tothom perd amb el pas inalterable del temps.